

говоримиятъ езикъ на българете въ оние времена? Нѣма ли за това нѣщо какви-годе указания? Има. Въ 1016 г., въ времето на войната, която е била предприята отъ императора Василия противъ българете, веднажъ българските подгледаче, уплашени отъ приближението на самиятъ Василия, прибързале въ лагерътъ и извикале: „бѣжите, цесарь!“ (Вѣдате ъ Цѣсарь. Кедринъ). Това е вече откъслекъ не изъ лексиконътъ, а изъ граматиката (тука е упазено даже свойството на церковно-славянскиятъ езикъ да са измѣнява г-то на з предъ и-то, ако само грѣцката буква з е предала вѣрно звукътъ.) Само тая фраза ни дава вече ясно понятие, че сичката масса на българскиятъ народъ въ онова време е говорила на чисто славянско нарѣчие, което би било съвършено невъзможно, ако предположиме, че българете сѣ били едно происхождение съ угрите.

Но ако българете сѣ били славяне, то могатъ да ни попитатъ: а защо тие отъ самото начало не сѣ били нарѣчени славяне въ источниците? Ние ще да отговориме тука същото, щото казахме въ своите разсѣждения за русите, т. е. че българете, както и русите, не сѣ наричале сами себѣ си славяне. Това име е преминало у тѣхъ по послѣ, когато названието *славяне* е захванало да са обобщава, т. е. когато отъ видовно е станало родовно. Най-напредъ славяне (собственно склавини) са е наричала една частъ отъ дунавските или отъ иллирските племена, които сѣ били сѣсѣдни съ римската империя. Отъ най-близните тие сѣсѣди сръдне-